

ZALÁN TIBOR

Átirat



*Mostan színes hintákról álmodom
egyik kék égbe másik zöldbe visz el
de az is lehet, hogy utóbbi a föld
előbbi a halál s majd úgy megölel
a könnyem is kicsordul belé
akár a rossz kis gyerekeké
akik soha nem fogadnak szót
cigarettazni bújnak a szekrény mögé
és félnek amikor árnyék esik éjjel
a plafonra az utcavillanyoktól
hogy eljön aki elől elbújni nem lehet
úgy beszél majd hogy semmit se szól
csak pálcaját emeli és pálcaja merő vér
mostan színes hintákról álmodom
s arról hogy valaki hallgat*

*hozzám beszél
míg száll a hinta velem s a kék ég mögött
valami fekete nyílik meg zölden
mennyi virág mint egy Rippl-Rónai képen
és milyen jó lesz lengeni a színes hintákon
ott mélyen lent messze lent a földben*

Haldokolva élet



Én
nem haldoklom
én így élek
nincs ebben gőg
sem alázat
sem ítélet
annyi vagyok
amennyit a létből
súlyom kiszorít
s már
nem érdekel
virág leszek-e majd
ki virít
vagy csak gyom
mit a köd lenyom
ha
ítéletre gyűlik
eszme és gond
fölöttem
amikor
a harang épp
értem kond
(und ittas
e másvilági utas)

Ne
gondold
hogy tréfa de
létem csak ennyi
készülök
rá hogy
innen átülök
máshova hol
rajtam kívül



*nem ül már senki
nem lesz ott
senki soha
egyszerűen ennyi
el kell végre oda
menni
ahol a sok
piszok
lehámlik rólam
vagy utánam
hámlik
még néhány
elvetélt szólam
s betemet
ki betemet
egy elvásott
beteg tetemet
ki már élt
és halt is eleget*

(Salzstieglben, 2010 márciusában)

